

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 412/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Zuzanou Bejdovou, LL.M., Skuteckého 30, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5 Co 6/2017 z 28. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. júna 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu

k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 6/2017 z 28. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalovaného účastníkom konania vedeného Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) pod sp. zn. 20 C 116/2016, v ktorom sa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) domáhala zaplatenia úroku z omeškania na výživnom na plnoletú [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] za obdobie od 15. júla 2013 do 30. septembra 2015. Okresný súd v označenom konaní meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 20 C 116/2016 zo 14. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a žalobkyňu zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na základe odvolania žalobkyne krajský súd napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania tak, že sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Zároveň nepriznal žalobkyňi nárok na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k žalovanému. Odvolací súd odôvodnil svoje pozmeňujúce rozhodnutie s poukazom na ustanovenie § 257 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a uviedol, že žalobkyňa je v hmotnej núdzi, preto existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na jej strane pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, ktorý nepreukázal, že by sa tiež nachádzal v hmotnej núdzi.

3. Sťažovateľ namieta arbitrárnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, pričom v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentuje:

„Rozhodnutie krajského považuje sťažovateľ za nedostatočne odôvodnené, nakoľko krajský súd sa vôbec nevysporiadal s jeho obranou prezentovanou v písomnom podaní zo dňa 09.01.2017 (vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobkyne do výroku o náhrade trov konania), obmedzil sa len na konštatovanie, že žalobkyňa je v hmotnej núdzi, a pokiaľ ide o obranu sťažovateľa, v konaní, vôbec neposudzoval okolnosti, za akých k nej došlo.

Sťažovateľ poukazuje na arbitrárnosť odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu v zmysle ktorého dôvodom nepriznania náhrady trov konania jeho osobe, ako plne úspešnej strane sporu, ktorá sa od začiatku kvalifikovane procesne bránila, je že žalobkyňa

je v hmotnej núdzi. Takouto aplikáciou ust. § 257 C. s. p. v odôvodnení uznesenia sp. zn. 5Co/6/2017, zo dňa 28.02.2017, krajský súd poprel účel a zmysel uvedenej právnej úpravy.

Pokiaľ by mal zákonodarca v úmysle vyjadriť nepriznanie nároku na náhradu trov konania voči neúspešnej strane sporu, ktorá preukáže že je poberateľom dávky v hmotnej núdzi, tak toto implicitne vyjadrí vo svojej právnej norme. Takýto výklad ust. § 257 C. s. p. zásadne popiera účel a význam tohto ustanovenia v spojení so základnými princípmi C. s. p. a sťažovateľ má za to, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľný.

... Sťažovateľ má za to, že krajským súdom konštatovaný dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 257 C. s. p. (citovaný v predchádzajúcom článku sťažnosti) znamená extrémny rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania...

V procese interpretácie a aplikácie ust. § 257 C. s. p. Krajským súdom v Prešove došlo k porušeniu predmetného základného práva, ktoré nadobudlo ústavnoprávnu dimenziu, prejavenu prvkami svojvôle a vydané rozhodnutie o trovách konania je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti.

Žalobkyňa bola v spore právne zastúpená, súd prvej inštancie ju poučil podaní zjavne nedôvodnej žaloby, žalobu nezobrala späť (s prihliadnutím na ďalšie spory ktoré vedie žalobkyňa voči žalovanému toto jej správanie smeruje až k šikanóznemu zneužitiu práva). Krajský súd za jediný a relevantný dôvod hodný osobitného zreteľa považoval kvalifikáciu osoby žalobkyne ako osoby v hmotnej núdzi, na rozdiel od sťažovateľa. Zo žiadneho právneho predpisu, Základných princípov na ktorých je založený C. s. p., takýto úmysel zákonodarcu nevyplýva.

Sťažovateľ má za to, že rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/6/2017, zo dňa 28.02.2017 boli porušené princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré v konečnom dôsledku predstavujú zásah do základného práva strany sporu na súdnu ochranu, na majetok a právnu pomoc (m. m. I. ÚS 119/2012).“

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a právo na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/6/2017 zo dňa 28.02.2017 v časti ktorá mení rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 2C 116/2016, zo dňa 14.11.2016 vo výroku o trovách konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/6/2017 - 91, zo dňa 28.02.2017, v časti ktorá mení rozsudok Okresného súdu Prešov, sp. zn. 2C 116/2016, zo dňa 14.11.2016, vo výroku o trovách konania prvoinštančného konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným a v časti výroku o trovách odvolacieho konania vo vzťahu medzi žalobkyňou a žalovaným zrušuje a v rozsahu zrušenia vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia na účet JUDr. Zuzany Bejdovej, LL.M., so sídlom Skuteckého 30, 974 01 Banská Bystrica... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

8. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bol zmenený rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania. Sťažovateľ namieta záver krajského súdu v napadnutom uznesení, ktorý za dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady jeho trov konania ako úspešnému žalovanému považoval skutočnosť, že žalobkyňa je v hmotnej núdzi.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho

občianskych právach alebo záväzkoch. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

10. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

11. Ústavný súd poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

12. Rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. 9. 1997).

13. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu a argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd svoj právny záver v napadnutom uznesení dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

„... Z preskúmaného rozsudku vyplýva, že žaloba bola právoplatne zamietnutá.

... Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa ust. § 255 ods.1 O. s. p. a priznal úspešnému žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, teda podľa jeho pomeru úspechu vo veci. Žalobkyňa namieta aplikáciu ust. § 257 C. s. p.

... Podľa ust. § 257 C. s. p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ide skutočne o zmiernenie dôsledku právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolútného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, práva sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákona za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania než by plynú z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Civilný sporový poriadok vyžaduje pre realizáciu tohto sudcovského moderačného práva, aby v danom prípade išlo o výnimočne okolnosti a dôvody hodné osobitného zreteľa. Aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy v prípadoch charakteristických sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila alebo ich môže nahradiť len s veľkými ťažkosťami. V týchto prípadoch súd zohľadňuje

osobné, majetkové, zárobkové aj iné pomery oboch strán, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (sp. zn. II.ÚS 563/2011-16 zo dňa 08.12.2011).

... Súd prvej inštancie rozhodoval vo veci dňa 14.11.2016. Žalobkyňa predložila potvrdenie o tom, že od 01.08.2016 bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Zároveň bolo rozhodnuté Sociálnou poisťovňou, že nemá nárok na dávku v nezamestnanosti dňa 17.08.2016. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny dňa 27.09.2016 priznal žalobkyni pomoc v hmotnej núdzi v sume 117,40 Eur mesačne od 01.09.2016. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa bola zaradená od 01.08.2016 do evidencie uchádzačov o zamestnanie. Je vlastníčkou rodinného domu a preukázala, že uhrádza náklady spojené s bývaním. Preto jej patrí príspevok na bývanie. Zároveň preukázala, že je vlastníčkou osobného motorového vozidla, ktoré bolo vyrobené v roku 2000. Podľa zákona o pomoci v hmotnej núdzi sa za majetok nepovažuje jedno motorové vozidlo v domácnosti, ktorého hodnota podľa odborného stanoviska vyhotovená znalcom alebo dokladu o kúpe motorového vozidla vyhotoveného osobou, ktorej predmetom činnosti je výroba, predaj alebo distribúcia motorových vozidiel nie je vyššia ako 35-násobok sumy životného minima pre jednu plnoletú fyzickú osobu alebo je staršie ako 10 rokov. Žalobkyňa tvrdila, že viac ako 18 rokov sa starala o zdravotne postihnutú dcéru, preto má problém sa po toľkých rokoch zamestnať. Z obsahu spisu vyplýva, že [REDAKOVANÉ], dcéra strán sporu, sa narodila [REDAKOVANÉ] a zomrela dňa [REDAKOVANÉ]. Žalobkyňa sa domáhala úroku z omeškania, ktorý mal tvoriť príslušenstvo k pohľadávke výživného. Žaloba bola zamietnutá ako bolo uvedené vyššie z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne.

... Z listín predložených žalobkyňou do spisu vyplýva, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie bola žalobkyňa v hmotnej núdzi a Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov jej bola priznaná pomoc v hmotnej núdzi v sume 117,40 Eur mesačne od 01.09.2016. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Prešov zbral do úvahy, že je žalobkyňa vlastníčkou rodinného domu a uhrádza náklady spojené s bývaním, a preto jej patrí príspevok na bývanie, zohľadnil aj to, že je vlastníčkou osobného motorového vozidla, ktoré

bolo vyrobené v roku 2000. Na základe uvedeného z dôvodu, že žalobkyňa je v hmotnej núdzi má odvolací súd za to, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na jej strane pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, ktorý nepreukázal, že by sa tiež nachádzal v hmotnej núdzi.

... Preto odvolací súd postupom podľa ust. § 388 C. s. p., zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o trovách konania tak, že žalovanému vo vzťahu k žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.“

14. Vychádzajúc z odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že toto podľa názoru ústavného súdu nie je prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojvôle, a preto sa úvahy krajského súdu v napadnutom uznesení z pohľadu ústavného súdu nejavia ako arbitrárne či právne neudržateľné (nesúladne so zákonom). Napadnuté uznesenie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov pre spravodlivé posúdenie veci, z ktorých nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty či zmyslu. Záver krajského súdu o existencii dôvodu hodného osobitného zreteľa podľa § 257 CSP pre výnimočné nepriznanie trov konania úspešnému žalovanému ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný aj s prihliadnutím na okolnosti, ktoré viedli k podaniu návrhu žalobkyňou (omeškanie žalovaného s platením výživného), ako aj na skutočnosť, že žalobkyňa sa do stavu hmotnej núdze nedostala vlastným zavinením, ale z dôvodu dlhodobej starostlivosti o zdravotne postihnutú dcéru. Keďže napadnuté uznesenie nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. Ústavný súd poukazuje aj na svoju judikatúru, podľa ktorej rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi zásadne patrí do právomoci týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania, a ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania a k zrušeniu rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého súdneho konania (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

16. Ďalej ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že ak Civilný sporový poriadok (predtým Občiansky súdny poriadok) vylučuje uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o trovách konania (§ 419, § 420 a § 421 CSP), bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho rozporu s princípmi spravodlivého súdneho konania.

17. V posudzovanom prípade preto vzhľadom na predmet napadnutého uznesenia, ktorým bolo rozhodnuté o trovách konania, by zásah ústavného súdu mohol odôvodňovať jedine výnimočný exces v postupe a záveroch napadnutého uznesenia rozporný so samotnými princípmi spravodlivého súdneho konania, aký v okolnostiach danej veci ústavným súdom zistený nebol.

18. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorá by mohla zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy, odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

19. Sťažovateľ v sťažnosti namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, porušenie ktorých dával do súvislosti s údajnou arbitrárnosťou a nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nebolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu namietanej arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia, v nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k porušeniu označených práv. Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

20. Keďže sťažnosť ako celok bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017